

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 853

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 octombrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
203.	— Lege pentru modificarea art. 38, 41 și 49 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor	2
953.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 38, 41 și 49 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor	2
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
776.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 572/2013 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților	3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
222.	— Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare pentru aprobarea Normei privind elaborarea și implementarea programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante pentru activitatea de transport de materiale radioactive.....	3–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 63 din 25 septembrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–12
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI		
98.	— Ordin privind aprobarea valorilor prețurilor de referință pentru energia termică livrată în SACET din centrale cu unități de cogenerare care nu beneficiază de scheme de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență, aplicabile în anul 2018	13–14
99.	— Ordin privind aprobarea valorilor bonusurilor de referință pentru energia electrică produsă în cogenerare de înaltă eficiență și ale prețurilor de referință pentru energia termică produsă în cogenerare, aplicabile în anul 2018	14–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea art. 38, 41 și 49 din Legea nr. 96/2006
privind Statutul deputaților și al senatorilor****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 22 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 38, alineatele (9) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(9) Angajarea personalului birourilor parlamentare ale deputaților și senatorilor se face prin încheierea unui contract de muncă pe durată determinată, la propunerea deputatului sau a senatorului în cauză.

„(12) Angajații cu contract de muncă ai unui birou parlamentar pot fi reangajați în biroul parlamentar al aceluiași deputat sau senator și în noul mandat, în cazul realegerii acestuia.”

2. La articolul 41, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Deputaților și senatorilor care nu au domiciliul în municipiul București sau în județul Ilfov li se acordă lunar, pe durata mandatului, pe bază de declarație pe propria răspundere, care reprezintă document justificativ, o sumă forfetară din bugetul Camerei Deputaților și, respectiv, al Senatului, pentru acoperirea cheltuielilor de cazare în municipiul București. Cuantumul sumei este stabilit prin hotărârea birourilor permanente reunite ale celor două Camere, în funcție de resursele bugetare ale fiecărei Camere.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 65 alin. (2) și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

București, 27 octombrie 2017.
Nr. 203.

3. La articolul 49, alineatele (3), (6) și (8) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Cuantumul indemnizației pentru limită de vârstă prevăzut la alin. (1) se acordă în limita a 3 mandate și se calculează ca produs al numărului lunilor de mandat cu 0,55% din indemnizația brută lunară aflată în plată. Cuantumul net al indemnizației pentru limită de vârstă nu poate fi mai mare decât venitul net corespunzător unei indemnizații brute lunare a unui deputat sau senator aflat în exercițiul mandatului.

„(6) Indemnizația pentru limită de vârstă se actualizează din oficiu, în fiecare an, cu rata medie anuală a inflației, indicator definitiv, cunoscut la data de 1 ianuarie a fiecărui an în care se face actualizarea și comunicat de Institutul Național de Statistică. Dacă în urma actualizării rezultă o indemnizație pentru limită de vârstă mai mică, se menține indemnizația pentru limită de vârstă aflată în plată.

„(8) Indemnizația pentru limită de vârstă reprezintă venit din altă sursă, în înțelesul Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 22 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu modificările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 38, 41 și 49
din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților
și al senatorilor**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea art. 38, 41 și 49 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 27 octombrie 2017.
Nr. 953.

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 572/2013 privind organizarea și funcționarea
Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 572/2013 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 499 din 8 august 2013, cu completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 5, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — (1) Numărul maxim de posturi al Autorității este de 191, inclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului președintelui.”

2. **La anexa nr. 1, textul privind numărul maxim de posturi va avea următorul cuprins:**

„Numărul maxim de posturi — 191, inclusiv demnitarii și personalul încadrat la cabinetul președintelui”.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Roxana-Cezarina Bănică

Președintele Autorității Naționale pentru Restituirea
Proprietăților,

George Băeșu

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 26 octombrie 2017.
Nr. 776.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

GUVERNUL ROMÂNIEI

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN**pentru aprobarea Normei privind elaborarea și implementarea programului de protecție
împotriva radiațiilor ionizante pentru activitatea de transport de materiale radioactive**

Luând în considerare Referatul de aprobare al Direcției ciclul combustibilului nuclear nr. 23.886 din 5.10.2017, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.627/2003, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere art. 5 din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma privind elaborarea și implementarea programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante pentru activitatea de transport de materiale radioactive, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,

Rodin Traicu

București, 9 octombrie 2017.
Nr. 222.

N O R M Ă**privind elaborarea și implementarea programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante
pentru activitatea de transport de materiale radioactive****CAPITOLUL I****Scop și domeniu de aplicare**

Art. 1. — (1) Prezenta normă detaliază cerințele de elaborare și de implementare a programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante aplicat în activitatea de transport de materiale radioactive.

(2) Pentru elaborarea și implementarea programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante se poate utiliza orice altă metodologie dacă se dovedește că este cel puțin echivalentă cu cea prevăzută în prezenta normă.

Art. 2. — Prezenta normă se aplică la elaborarea și implementarea programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante pentru activitatea de transport de materiale radioactive pentru toate operațiile asociate și implicate în mișcarea materialelor radioactive care ar genera expunerea la radiații, după cum urmează:

- a) ambalarea materialelor radioactive;
- b) pregătirea coletelor de transport;
- c) încărcarea și descărcarea coletelor de transport;
- d) manipularea materialelor radioactive și a coletelor de transport;
- e) depozitarea în tranzit a coletelor de transport;
- f) inspecția și întreținerea coletelor de transport.

Art. 3. — În scopul aplicării prezentei norme se utilizează termenii definiți în Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în reglementările modale ADR (Acordul european referitor la transportul rutier internațional al mărfurilor periculoase), RID (Regulamentul privind transportul internațional feroviar al mărfurilor periculoase), IMDG (Codul pentru transportul internațional maritim de mărfuri periculoase), ADN (Acordul european privind transportul internațional al mărfurilor periculoase pe căile navigabile interioare) și ICAO (Organizația Aviației Civile Internaționale pentru siguranța transportului aerian al mărfurilor periculoase) și în Normele privind cerințele de autorizare a activității de transport materiale radioactive.

Art. 4. — Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante sau documentele aferente acestuia detaliază cel puțin următoarele aspecte: bazele protecției la radiații, responsabilități, evaluarea dozelor, controlul contaminării radioactive, asigurarea protecției la radiații ionizante, răspunsul la urgențe radiologice, instruirea și pregătirea profesională a personalului, raportarea evenimentelor, sistemul de management.

CAPITOLUL II**Bazele protecției împotriva radiațiilor ionizante**

Art. 5. — (1) Cerințele privind protecția împotriva radiațiilor ionizante sunt prevăzute în Normele fundamentale de securitate radiologică, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 14/2000, cu completările ulterioare. Pentru activitatea de transport se aplică aceleași principii fundamentale de protecție împotriva radiațiilor ionizante ca pentru orice practică care poate conduce la expunerea la radiații, și anume:

a) justificarea unei practici — nicio practică nu poate fi adoptată dacă nu aduce un beneficiu net;

b) limitarea dozei pentru lucrători și populație și limitarea riscului pentru populație — expunerea lucrătorilor implicați în transport și a populației trebuie să țină cont de limitele de doză prevăzute în normele aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 14/2000, cu completările ulterioare; limitarea riscului pentru populație se face prin alegerea corespunzătoare a rutelor de transport;

c) optimizarea protecției împotriva radiațiilor ionizante și a securității radiologice — expunerea lucrătorilor în toate operațiile asociate cu transportul de materiale radioactive trebuie să fie menținută la cel mai scăzut nivel rezonabil, cu luarea în considerare a factorilor economici și sociali (principiul ALARA).

(2) Principiul ALARA este factorul principal care stă la baza stabilirii unui program de protecție împotriva radiațiilor ionizante pentru transportul de materiale radioactive.

CAPITOLUL III**Responsabilități**

Art. 6. — Întreprinderile implicate în transportul de materiale radioactive sunt expeditorul, transportatorul, destinatarul, organizațiile care manipulează, încarcă și descarcă coletele de transport/materialele radioactive, întreprinderile care desfășoară depozitarea în tranzit, precum și cele care asigură inspecția și întreținerea coletelor de transport.

Art. 7. — În funcție de sistemul de management al fiecărei întreprinderi, programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante este un document sau un set de documente care stabilește măsurile pentru asigurarea protecției la radiații a persoanelor, bunurilor și mediului înconjurător în timpul și ca urmare a operațiunilor auxiliare pe care le presupune transportul materialelor radioactive, conform cerințelor Normelor fundamentale de securitate radiologică, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 14/2000, cu completările ulterioare.

Art. 8. — (1) Fiecare dintre întreprinderile menționate la art. 6 elaborează și implementează propriul program de protecție împotriva radiațiilor ionizante.

(2) Pentru situația în care o întreprindere desfășoară mai multe operații asociate transportului de materiale radioactive dintre cele menționate la art. 2, programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante descrie toate aceste operații.

(3) Operațiile care sunt desfășurate de mai multe întreprinderi sunt descrise în programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante al fiecărei întreprinderi. Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante descrie modul cum întreprinderile cooperează între ele în implementarea prevederilor programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante pentru întreaga activitate de transport.

Art. 9. — Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante descrie responsabilitățile specifice întreprinderii. Responsabilitățile celor implicați în activitatea de transport sunt prezentate în capitolul 1.4 din ADR/RID/ADN. În art. 12—16, fără a se limita la acestea, sunt detaliate responsabilitățile pentru transportul de materiale radioactive ale expeditorului, transportatorului și cele ale destinatarului. După caz, se identifică și alte întreprinderi cu responsabilități, iar responsabilitățile acestora se detaliază în documentele aferente programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante.

Art. 10. — (1) În stabilirea modului cum responsabilitățile prevăzute la art. 9 sunt distribuite în cadrul întreprinderii, întreprinderea identifică persoanele sau departamentele care au responsabilități pentru sarcini comune atât pentru activitatea de transport, cât și pentru alte activități, cum ar fi: instruirea personalului, monitorizarea câmpurilor de radiație, estimarea dozelor de radiații, pregătirea și răspunsul în caz de urgență, raportarea către Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare (CNCAN) și către alte autorități competente, precum și evaluarea periodică a programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante.

(2) Pentru situația descrisă în alin (1), în funcție de sistemul de management al fiecărei întreprinderi și de amploarea activităților pe care le desfășoară, în programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante ori se face trimitere la documentele

care descriu sarcinile specifice, ori se elaborează documente proprii pentru transportul de materiale radioactive.

Art. 11. — (1) Pentru anumite aspecte dintre cele enumerate mai jos, dar fără a se limita la acestea, se poate delega responsabilitatea altor persoane din întreprindere care au sarcini specifice:

- a) descrierea materialului expedit;
- b) stabilirea tipurilor de colete utilizate;
- c) stabilirea activității și a izotopilor;
- d) întocmirea declarației expeditorului;
- e) stabilirea etichetelor cu toate informațiile necesare și etichetarea coletelor;
- f) marcarea coletelor;
- g) elaborarea certificatului de conformitate cu limitele de contaminare;
- h) elaborarea informațiilor privind măsurile ce trebuie luate în caz de urgență;
- i) elaborarea condițiilor pentru depozitarea, încărcarea și securizarea coletelor;
- j) alegerea și verificarea mijloacelor de transport;
- k) placardarea mijlocului de transport;
- l) măsurarea debitelor de doză în jurul mijlocului de transport încărcat.

(2) Detalierea aspectelor prevăzute la alin. (1) în programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante, în funcție de sistemul de management al fiecărei întreprinderi și de amploarea activităților pe care le desfășoară, se face ori prin trimitere la documentele care descriu sarcinile specifice, ori se elaborează documente proprii pentru transportul de materiale radioactive.

Art. 12. — Expeditorul este responsabil pentru:

- a) ambalarea și etichetarea materialelor radioactive care vor fi transportate, în conformitate cu reglementările aplicabile;
- b) pregătirea documentelor de transport, așa cum este stipulat în reglementările utilizate în activitatea de transport;
- c) furnizarea informațiilor și instrucțiunilor necesare transportatorului pentru încărcare, stivuire, descărcare, disiparea căldurii, evitarea criticității;
- d) verificarea dacă transportatorul deține autorizațiile prevăzute de reglementările în vigoare;
- e) raportarea la CNCAN a oricărei neconformități în ceea ce privește coletul de transport și conținutul radioactiv al acestuia.

Art. 13. — Transportatorul este responsabil pentru:

- a) verificarea completitudinii și calității documentației care însoțește coletul;
- b) verificarea informațiilor din scrisoarea de transport și a celor din declarația expeditorului pentru mărfurile periculoase, dacă este cazul;
- c) verificarea informațiilor declarate de expeditor privind conținutul radioactiv al containerului;
- d) identificarea etichetelor și stabilirea modului de depozitare, încărcare și transport, conform prevederilor etichetelor;
- e) încărcarea, manipularea, transportul și depozitarea intermediară a coletelor, după caz;
- f) descărcarea coletelor și a containerelor de transport de marfă, aplicarea procedurilor de urgență în cazul unui incident apărut în timpul încărcării, transportului, descărcării sau depozitării unui colet;
- g) raportarea la CNCAN a oricărei neconformități în ceea ce privește coletul de transport și conținutul radioactiv al acestuia.

Art. 14. — Transportatorul respectă toate instrucțiunile de manipulare, transport, stivuire și descărcare detaliate în documentația de transport remisă de către expeditor. Aceasta poate conține informații precum:

- a) instrucțiuni operaționale pentru încărcare, stivuire, transport și descărcare, precum și orice dispoziții speciale de stivuire pentru disiparea în siguranță a căldurii;
- b) restricții privind modul de transport și oricare instrucțiuni de rutină necesare;
- c) aranjamente de urgență specifice încărcăturii.

Art. 15. — Destinatarul este responsabil pentru:

- a) verificarea conformității coletelor și a conținutului acestora cu documentele de transport furnizate de transportator;

b) raportarea la CNCAN a oricărei neconformități în ceea ce privește coletul de transport și conținutul radioactiv al acestuia.

Art. 16. — Destinatarul nu trebuie să refuze coletele cu materiale radioactive. Orice neconformitate se raportează la CNCAN.

CAPITOLUL IV

Evaluarea dozei

SECȚIUNEA 1

Evaluarea și calculul dozei

Art. 17. — Evaluarea dozei reprezintă calculul dozei de radiații pe care o persoană ar putea să o primească în timp ce efectuează anumite operații de transport din cele menționate la art. 2. Evaluarea dozei trebuie să țină cont de două principii fundamentale de radioprotecție:

- a) identificarea cauzelor expunerilor și a dozelor rezultate în condițiile de rutină și normale de transport;
- b) estimarea dozelor permise de către lucrători, tipul expunerilor, externă sau internă sau ambele.

Art. 18. — Pentru evaluarea dozelor datorate expunerii la radiații a lucrătorilor în timpul transportului trebuie să se ia în considerare următoarele: numărul și tipul coletelor, categoria coletelor și indicele de transport pentru categoria respectivă, radionuclizii, timpul de expunere, debitul dozei, frecvența operațiunii, volumul transportului, durata de depozitare și de transport, utilizarea coletelor sau a containerelor de transport, necesitatea stocării în tranzit, folosirea diferitelor moduri sau mijloace de transport și modul de stivuire în mijlocul de transport.

Art. 19. — Expunerea personalului trebuie menținută la cel mai scăzut nivel rezonabil prin, fără a se limita la:

- a) creșterea distanței dintre lucrători și colete cât mai mult posibil;
- b) minimizarea numărului de lucrători în vecinătatea coletelor;
- c) utilizarea unui cărucior pentru a căra coletele de la magazie către zona de încărcare;
- d) păstrarea coletelor în celule/module ecranate în camera de depozitare, cât mai mult timp posibil, înainte de a fi încărcate.

SECȚIUNEA a 2-a

Monitorizarea radiologică

Art. 20. — Monitorizarea radiologică include următoarele elemente:

- a) monitorizarea coletelor și a mijloacelor de transport pentru a se asigura că limitele pentru debitele de doză la peretele coletului și la peretele mijlocului de transport și contaminarea de suprafață sunt respectate;
- b) monitorizarea locului de muncă pentru a demonstra existența condițiilor satisfăcătoare de muncă și respectarea cerințelor de reglementare;
- c) monitorizarea individuală pentru a se asigura respectarea principiilor de radioprotecție privind limitele de doză pentru lucrători și pentru persoanele din populație;
- d) înregistrarea și raportarea expunerilor: dozele anuale trebuie înregistrate și păstrate pentru a se verifica dacă activitatea de monitorizare a fost realizată corect și cu frecvența necesară. Înregistrările trebuie să includă metoda de evaluare a dozelor.

SECȚIUNEA a 3-a

Metode de estimare a dozelor

Art. 21. — Metodele de estimare a dozei efective sunt stabilite în conformitate cu domeniul de aplicare a programului de protecție împotriva radiațiilor ionizante și pot include evaluarea dozei datorate expunerii externe și evaluarea dozei datorate expunerii interne.

Art. 22. — Expunerea externă a lucrătorilor depinde de:

- a) debitul dozei datorat coletului, ambalajului exterior, coletului de transport marfă sau mijlocului de transport;
- b) perioada de expunere;

c) distanța până la colet, ambalaj exterior sau mijloc de transport;

d) orice mijloc de ecranare suplimentar utilizat.

Art. 23. — Expunerea internă a lucrătorilor depinde de:

a) concentrația materialelor radioactive din aer;

b) contaminarea de suprafață nefixată.

CAPITOLUL V

Controlul contaminării radioactive

Art. 24. — Pentru a preveni răspândirea contaminării radioactive și pentru a se asigura că, în condiții de transport de rutină, contaminarea de suprafață este la cel mai scăzut nivel posibil și sub limitele de contaminare prevăzute în reglementări, trebuie efectuată monitorizarea de rutină sau periodică a contaminării de suprafață a coletelor, componentelor, echipamentelor, mijloacelor de transport și/sau a lucrătorilor.

Art. 25. — Programele de monitorizare a contaminării de suprafață se realizează astfel încât să contribuie la:

a) detectarea scurgerilor din colete sau a abaterilor de la procedurile de operare;

b) furnizarea de informații pentru estimarea expunerii interne, precum și pentru stabilirea măsurilor corective și pentru revizuirea procedurilor operaționale.

Art. 26. — Frecvența de monitorizare trebuie să fie proporțională cu probabilitatea de contaminare de suprafață în operațiile de transport.

Art. 27. — Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante trebuie să identifice criteriile aplicabile pentru controlul contaminării de suprafață, atât cea fixată, cât și cea nefixată, în zonele de lucru și la nivelul coletelor, mijloacelor de transport și echipamentelor.

Art. 28. — (1) Monitorizarea de rutină pentru contaminarea de suprafață constă în monitorizarea unei părți reprezentative din suprafața unui colet.

(2) Alegerea tehnicilor de monitorizare depinde de tipul de materiale radioactive și de tipul izotopilor.

(3) Pentru situația în care se transportă numai materiale radioactive sub formă specială nu este necesară monitorizarea contaminării de suprafață de rutină a mijloacelor de transport și a echipamentelor.

CAPITOLUL VI

Asigurarea protecției la radiații ionizante

SECȚIUNEA 1

Izolarea/Segregarea și alte măsuri de protecție

Art. 29. — (1) Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante trebuie să conțină reguli care să conducă la reducerea expunerii pentru toți lucrătorii, cum ar fi plasarea coletelor la o anumită distanță de lucrătorii sau depozitarea acestora în zone departate, izolate sau neocupate dintr-un depozit.

(2) Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante trebuie să conțină reguli speciale pentru lucrătorii care manipulează colete din categoria II—GALBEN sau III—GALBEN.

Art. 30. — Coletele și ambalajele exterioare, containerele de transport care conțin materiale radioactive, precum și materialele radioactive neambalate trebuie să fie segregate în timpul transportului și al depozitării în tranzit, astfel:

a) pentru persoanele expuse profesional, în zonele de ședere permanentă, distanțele de segregare se calculează utilizând o valoare maximă a dozei de 5 mSv într-un an și modele conservative;

b) pentru persoanele din populație, în zonele de acces obișnuit, distanțele de segregare se calculează utilizând o valoare maximă a dozei pentru persoana reprezentativă de 1 mSv într-un an și modele conservative;

c) pentru filmele fotografice nedezvelopate, distanțele de segregare se vor calcula utilizând drept criteriu o valoare maximă de 0,1 mSv pe expediție pentru iradierea filmului nedezvelopat în timpul transportului materialelor radioactive;

d) pentru alte mărfuri periculoase, materiale radioactive vor fi separate cu respectarea prevederilor ADR/RID/AND, respectiv IT-OACI.

SECȚIUNEA a 2-a

Limitarea timpului de expunere

Art. 31. — Întreprinderea evaluează periodic procedurile de lucru pentru a identifica posibilele modificări ce se impun în scopul de a reduce timpul pe care lucrătorul îl petrece în vecinătatea coletelor și, în consecință, reducerea expunerii acestora. Fără a se limita la acestea, astfel de măsuri pot fi:

a) pregătirea documentelor de transport într-o zonă cu un fond natural scăzut, și nu în apropierea coletului;

b) efectuarea de măsurători ale indicelui de transport și debitului dozei la suprafața coletelor prin mijloace automate;

c) folosirea unor mijloace mecanice, precum stivuitoare sau cărucioare de transport, pentru a transporta coletele la și de la mijlocul de transport, pentru a nu fi transportate individual în brațe;

d) planificarea lucrului astfel încât încărcarea sau descărcarea coletelor într-un sau dintr-un mijloc de transport să se efectueze într-un timp cât mai scurt.

SECȚIUNEA a 3-a

Utilizarea de ecrane și tehnici de ecranare

Art. 32. — Întreprinderea poate considera posibilitatea de a micșora expunerea lucrătorilor prin instalarea de ecrane între aceștia și zona cargo/zona cu colete sau prin instalarea de ecrane între zonele de lucru și zonele de stocare sau încărcare și descărcare a coletelor.

Art. 33. — Acolo unde este posibil, coletele trebuie să fie aranjate, atât în zonele de depozitare, cât și în mijloacele de transport, astfel încât cele care generează debite de doză mai mari să fie așezate cât mai departe de lucrători.

SECȚIUNEA a 4-a

Zone controlate și zone supravegheate

Art. 34. — (1) Măsurile de control asociate zonelor controlate și zonelor supravegheate, așa cum sunt acestea definite în Normele fundamentale de securitate radiologică, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 14/2000, cu completările ulterioare, trebuie implementate și în transportul de materiale radioactive. Un mijloc de transport în mișcare nu este considerat o zonă controlată, însă pot fi considerate zone controlate cele din interiorul mijlocului de transport.

(2) În timpul depozitării în tranzit, zonele controlate și zonele supravegheate sunt comune.

Art. 35. — Pentru transportul rutier, în timpul opririlor programate și neprogramate, precum și al opririlor de peste noapte trebuie prevăzute măsuri de control care trebuie descrise în programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante.

Art. 36. — Coletele sau ambalajele exterioare din categoriile II-GALBEN sau III-GALBEN nu vor fi transportate în compartiment ocupate cu pasageri, cu excepția compartimentelor rezervate numai pentru supraveghetorii special împuterniciți pentru a însoți aceste colete sau ambalaje exterioare.

Art. 37. — Pentru a minimiza expunerea conducătorului auto, la încărcare, toate coletele, în special cele cu indice de transport mare, ar trebui amplasate în compartimentul de mărfuri în partea din spate a vehiculului și încărcate ultimele.

CAPITOLUL VII

Răspunsul în situații de urgență

Art. 38. — În funcție de sistemul de management al fiecărei întreprinderi, programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante trebuie să prevadă măsuri sau să includă documente de tipul plan sau procedură de răspuns în situații de urgență. Acestea trebuie să acopere orice tip de urgență sau alte situații

neobișnuite, precum pierderi sau livrări incorecte de colete, colete nerevendicate sau colete găsite.

Art. 39. — Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații:

a) numele persoanei responsabile cu răspunsul în caz de urgență din partea transportatorului;

b) numărul de telefon la care această persoană poate fi apelată 24 de ore/zi, 7 zile/săptămână;

c) orice alte informații relevante cu privire la planul de răspuns în caz de urgență, necesare transportatorului, pentru cazul în care transportă materiale nucleare.

Art. 40. — Planul/Procedura de răspuns în situații de urgență descrie măsurile care trebuie luate în caz de urgență în scopul minimizării riscurilor asociate incidentelor și accidentelor apărute în timpul transportului și asigurării unui răspuns prompt și adecvat la astfel de evenimente.

Art. 41. — Planul de răspuns la urgență trebuie să facă trimitere la măsurile imediate ce trebuie luate în cazul unei urgențe în timpul transportului. Instrucțiunile în cazul situațiilor de urgență pentru personalul transportatorului trebuie să fie simple, clare și cu răspundere limitată. Expeditorul poate sprijini transportatorii cu privire la procedurile sau accesul la măsurile corespunzătoare care trebuie urmate în timpul transportului.

Art. 42. — Planul de răspuns la urgență trebuie să conțină mecanismul de contactare imediată a unei persoane informate și instruite corespunzător privind procedurile de radioprotecție, pentru a evalua starea materialului radioactiv implicat și pentru a stabili modul lor de gestionare.

Art. 43. — Cu excepția cazurilor în care viețile personalului salvator sunt puse în pericol, persoanelor care sunt sau pot fi în mod serios vătămate li se va acorda imediat îngrijire medicală, fără a ține seama de prezența materialului radioactiv scurs/împrăștiat.

Art. 44. — Planul de răspuns la urgență trebuie să prevadă o analiză postincident, atât a incidentului propriu-zis, cât și a răspunsului, pentru a stabili măsurile care pot fi luate în vederea minimizării posibilității de apariție a unui incident similar în viitor și de a îmbunătăți răspunsul la orice astfel de incident.

Art. 45. — (1) În cazul unui incident apărut în timpul stocării, transportului, încărcării sau al descărcării de materiale radioactive trebuie să fie puse în aplicare cel puțin următoarele măsuri:

a) să se acorde primul ajutor sau ajutor medical de urgență persoanelor aflate în pericol;

b) să se evalueze riscul sau existența unui incendiu și să se utilizeze stingătoare de incendiu, dacă este cazul;

c) să fie chemat specialistul în radiații ionizante pentru expertiză sau ajutor, după caz;

d) să se păstreze liniile de comunicații/telefonice deschise;

e) cu ajutorul și sub directă îndrumare a specialistului în radiații ionizante să se curețe zona afectată și să se colecteze, după caz, coletele deteriorate și deșeurile radioactive;

f) să se obțină o fișă de monitorizare de la responsabilul cu protecția radiologică sau de la un expert în protecție radiologică în radiații ionizante prin care să se confirme că zona afectată este sigură pentru a fi utilizată în continuare;

g) să se reînceapă activitatea;

h) să se organizeze depozitarea în siguranță a deșeurilor radioactive, așa cum este recomandat de către responsabilul cu protecția radiologică;

i) să fie notificată CNCAN cu privire la incident.

(2) Măsurile prevăzute la alin. (1) trebuie să fie afișate vizibil în zona de depozitare, în zona de încărcare a vehiculului și în interiorul vehiculului, astfel încât, în lipsa persoanei responsabile, oricare altă persoană responsabilă să fie în măsură să aplice aceste măsuri.

CAPITOLUL VIII

Instruirea și pregătirea profesională a personalului

Art. 46. — Instruirea și pregătirea profesională a personalului trebuie să țină seama de specificul activităților și al sarcinilor și

să includă o descriere detaliată a acțiunilor și a măsurilor de protecție care trebuie luate atât în timpul activităților normale de lucru, cât și în cazul unui accident.

Art. 47. — Instruirea și pregătirea profesională a personalului urmează o abordare gradată, prin care cantitatea, tipul și complexitatea pregătirii vor fi direct proporționale cu natura, gradul de pericol, tipul și complexitatea sarcinilor de serviciu specifice activității de transport de materiale radioactive.

Art. 48. — (1) Instruirea și pregătirea profesională a personalului trebuie să includă informații privind radiațiile ionizante și efectele acestora asupra persoanelor, principiile de bază ale protecției împotriva radiațiilor ionizante și, unde este cazul, aspecte legate de utilizarea echipamentelor dozimetrice sau cele de monitorizare a radiațiilor.

(2) Frecvența instruirii trebuie să țină seama de natura și gradul riscului asociate activităților desfășurate.

Art. 49. — Pregătirea se asigură pe trei niveluri de bază:

a) pregătire generală de conștientizare;

b) pregătire specifică funcției;

c) pregătire în domeniul securității nucleare/radiologice, inclusiv în ceea ce privește răspunsul în caz de urgență.

Art. 50. — Pregătirea personalului trebuie să dovedească că toate părțile implicate în transport sunt în măsură să îndeplinească/să exercite următoarele atribuții:

a) elaborarea documentelor de transport;

b) pregătirea coletelor;

c) măsurătorile debitelor de doză și ale indicilor de transport;

d) realizarea etichetelor și aplicarea acestora pe colete;

e) încărcarea coletelor în vehicul;

f) segregarea/păstrarea distanței între colete;

g) aplicarea procedurilor de urgență.

Art. 51. — Pregătirea personalului implicat în transportul de materiale radioactive trebuie să țină cont și de cerințele aplicabile emise de Ministerul Transporturilor pentru fiecare mod de transport și va fi subiectul activității de recalificare conform reglementărilor specifice. În funcție de sarcinile specifice ale fiecărui angajat implicat în activitatea de transport de materiale radioactive, obiectivele pregătirii personalului trebuie să includă:

a) elaborarea documentelor de transport;

b) pregătirea coletelor;

c) măsurătorile debitelor de doză și calculul indicilor de transport;

d) realizarea etichetelor și aplicarea acestora pe colete;

e) încărcarea coletelor în vehicul;

f) segregarea/păstrarea distanței între colete;

g) aplicarea procedurilor de urgență.

CAPITOLUL IX

Sistemul de management

Art. 52. — Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante este considerat un obiectiv al sistemului de management. Întreprinderea trebuie să elaboreze, să implementeze și să mențină un sistem de management în toate operațiile asociate și implicate în mișcarea materialelor radioactive de la producerea ambalajelor până la descărcarea coletelor.

Art. 53. — (1) Obiectivul sistemului de management este de a demonstra că cerințele de securitate radiologică și de protecție împotriva radiațiilor ionizante, prevăzute în reglementări specifice, sunt transpuse în practica de transport de materiale radioactive.

(2) Sistemul de management cuprinde elemente de control și de inspecție pentru toate operațiile implicate în transportul de materiale radioactive.

CAPITOLUL X

Dispoziții finale

Art. 54. — Programul de protecție împotriva radiațiilor ionizante pentru activitățile de transport de materiale radioactive autorizate de către CNCAN rămâne valabil până la expirarea autorizației.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 63

din 25 septembrie 2017

Dosar nr. 1.510/1/2017

Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Viorica Trestianu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Angelica Denisa Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Florica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dana Iarina Vartires	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 194/62/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 1 și 10 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, combinate cu dispozițiile art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, pot fi interpretate în sensul că existența unei hotărâri judecătorești definitive și/sau irevocabile, prin care s-a

constatat calitatea de persoană îndreptățită la beneficiile prevăzute de acest act normativ a unui membru al familiei reclamantului, face obligatorie recunoașterea calității de persoană îndreptățită și a reclamantului, fără a mai fi necesară coroborarea acestei hotărâri, sau a prezumției pe care o generează, cu alte probe.”

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea instanței supreme, instanțele de judecată au comunicat hotărâri judecătorești și puncte de vedere referitoare la problema de drept supusă dezlegării, din analiza cărora rezultă că atât practica judiciară, cât și opiniile exprimate de judecători sunt unitare; se arată, de asemenea, că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorul-raportor, actul fiind comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților, dintre care numai intimata-reclamantă și-a exprimat punctul de vedere, atașat la dosar.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin încheierea din 13 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 194/62/2016, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă dispozițiile art. 1 și 10 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Decretul-lege nr. 118/1990*), combinate cu dispozițiile art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, pot fi interpretate în sensul că existența unei hotărâri judecătorești definitive și/sau irevocabile, prin care s-a constatat calitatea de persoană îndreptățită la beneficiile prevăzute de acest act normativ a unui membru al familiei reclamantului, face obligatorie recunoașterea calității de persoană îndreptățită și a reclamantului, fără a mai fi necesară coroborarea acestei hotărâri, sau a prezumției pe care o generează, cu alte probe.”

II. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

2. Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamanta, persoană fizică, a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Brașov, recunoașterea calității sale de titular al drepturilor conferite de Decretul-lege nr. 118/1990, pentru perioada 15.01.1952—18.04.1960, motivat de împrejurarea că, împreună cu familia, a fost strămutată, în perioada respectivă, în lagărul de muncă, așa cum rezultă din actele depuse la dosar, inclusiv din

hotărârile judecătorești de recunoaștere a acestei calități și acordare a drepturilor aferente fraților săi.

3. Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea acțiunii, arătând că nu există dovezi cu privire la faptul că reclamanta a fost strămutată, iar împrejurarea că pentru frații săi s-a stabilit calitatea de persecutați din motive politice, prin strămutare, nu poate conduce, în mod automat, la concluzia că și reclamanta a suferit același tip de persecuție, câtă vreme din înscrisurile depuse de aceasta nu rezultă aceste aspecte.

4. Prin Sentința civilă nr. 727/CA din 6.07.2016, Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea și, în consecință, a anulat actele emise de autoritatea pârâtă și a constatat că reclamanta se află în situația prevăzută de art. 1 alin. (1) lit. e) din Decretul-lege nr. 118/1990, obligând pârâta să îi acorde drepturile prevăzute de acest articol, aferente perioadei menționate, începând cu data de 1.11.2015.

5. Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a avut în vedere două mijloace de probă: registrul agricol, din care rezultă componența familiei din care reclamanta făcea parte în perioada de referință, și Decizia nr. 6.014/R din 17.12.2013 a Curții de Apel Brașov, din care rezultă că membrii familiei reclamantei au fost strămutați, pe perioada menționată, în altă localitate decât cea de domiciliu, unde exista un lagăr de muncă.

6. Instanța de fond a reținut puterea de lucru judecat a Deciziei nr. 6.014/R din 17.12.2013 a Curții de Apel Brașov, interpretând dispozițiile Decretului-lege nr. 118/1990 prin prisma prevederilor art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și apreciind, în consecință, că nu sunt permise distincții discriminatorii între membrii aceleiași familii.

7. Împotriva hotărârii pronunțate de instanța de fond a declarat recurs pârâta, criticând-o, în esență, sub aspectul greșitei aplicări a normelor de drept material și susținând că reclamanta nu a dovedit calitatea de persoană îndreptățită.

III. Dispozițiile normative supuse interpretării

8. Decretul-lege nr. 118/1990:

„Art. 1. — (1) Constituie vechime în muncă și se ia în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în funcție de vechimea în muncă, timpul cât o persoană, după data de 6 martie 1945, pe motive politice:

a) a executat o pedeapsă privativă de libertate în baza unei hotărâri judecătorești rămasă definitivă sau a fost lipsită de libertate în baza unui mandat de arestare preventivă pentru infracțiuni politice;

b) a fost privată de libertate în locuri de deținere în baza unor măsuri administrative sau pentru cercetări de către organele de reprimare;

c) a fost internată în spitale de psihiatrie;

d) a avut stabilit domiciliu obligatoriu;

e) a fost strămutată într-o altă localitate.”

„Art. 10. — (1) Dovedirea situațiilor prevăzute la art. 1 se face, de către persoanele interesate, cu acte oficiale eliberate de organele competente, iar în cazul în care nu este posibil, prin orice mijloc de probă prevăzut de lege.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

A) *Intimata-reclamantă* a apreciat că este dreptul instanței de recurs să formuleze chestiunea de drept în discuție și să sesizeze instanța supremă cu dezlegarea acesteia, însă sentința pronunțată de instanța de fond este temeinică, legală și la adăpost de orice critică, respectând integral cerințele legislației naționale și prevederile C.E.D.O.

B) *Recurenta-pârâtă* a arătat că lasă la aprecierea instanței de recurs necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție

în vederea dezlegării chestiunii de drept invocate, din oficiu. În ce privește fondul acestei chestiuni de drept, recurenta a arătat că o hotărâre judecătorească anterioară, prin care s-a constatat calitatea de persoană îndreptățită, în sensul Decretului-lege nr. 118/1990, în beneficiul membrilor familiei reclamantei poate constitui probă în sensul art. 10 alin. (1) din acest act normativ doar prin coroborare cu toate celelalte înscrisuri pe care reclamanta avea obligația să le prezinte instanței, în virtutea principiului că sarcina probei aparține reclamantului și nu pârâtului. De asemenea, a arătat recurenta, formularea unor cereri/acțiuni, pe cale separată, de către membrii aceleiași familii este binevenită, întrucât instanța are posibilitatea să stabilească, pentru fiecare în parte, natura și durata persecuției suferite, care pot fi diferite, de la caz la caz.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

9. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând următoarele: este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; soluționarea cauzei depinde de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor legale ce constituie obiectul sesizării; chestiunea de drept este nouă și asupra ei Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre; problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici a unei alte sesizări, în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

10. Referitor la condiția noutății, instanța de trimitere a făcut precizarea că întrebarea ce face obiectul sesizării a apărut în practică, drept urmare a interpretării diferite date de către instanțele de contencios administrativ Deciziei nr. 9 din 13 octombrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept¹.

B. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării

11. Conform dispozițiilor art. 520 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă, completul de judecată care a formulat sesizarea a arătat că, în cadrul Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal, există două orientări jurisprudențiale cu privire la problema de drept în discuție:

a) *Potrivit unei orientări*², în cazul existenței unei hotărâri judecătorești definitive sau irevocabile, după caz, prin care deja s-a constatat calitatea de persoană îndreptățită a unui membru al familiei reclamantului din litigiul dedus judecătii, nu mai este necesară decât probarea calității reclamantului de component al aceleiași familii din care face parte beneficiarul hotărârii definitive anterioare, pentru a se trage concluzia că și reclamantul este îndreptățit la beneficiile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990;

b) *Într-o altă orientare*³, la care realizează și instanța de trimitere, dimpotrivă, s-a considerat că existența unei hotărâri definitive anterioare, în sensul arătat mai sus, nu este suficientă, ci trebuie ca în cazul fiecărei persoane să fie administrate toate dovezile din care să rezulte calitatea acesteia de beneficiar al prevederilor Decretului-lege nr. 118/1990. S-a reținut că puterea de lucru judecat nu poate avea caracter absolut, întrucât fiecare situație trebuie analizată în particular, sub aspectul îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, așa cum s-a reținut în Decizia nr. 9 din 13 octombrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, evocată mai sus, iar după data publicării sale, această decizie este obligatorie pentru toate instanțele, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, astfel că nu pot fi pronunțate hotărâri care să contrazică această decizie.

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 27 noiembrie 2014.

² Concretizată în deciziile nr. 662/R din 27.09.2016 și nr. 986/R din 7.10.2015.

³ Concretizată în deciziile nr. 801/R din 20.10.2016, nr. 794/R din 20.10.2016 și nr. 270/R din 26.02.2015.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

12. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 9 din 13 octombrie 2014, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal și a stabilit că:

„1. În interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, pot beneficia de drepturile prevăzute de decretul-lege și persoanele care făceau parte, în perioada de referință, din categorii sociale necompatibile cu orânduirea socială instaurată în România după data de 6 martie 1945, cum ar fi cazul chiaburilor, în măsura în care fac dovada că se încadrează în una dintre ipotezele reglementate de lit. a) — e) ale aceluiași alineat și îndeplinesc și celelalte condiții impuse de lege.

2. În interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. d) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare:

a) noțiunea de «domiciliu obligatoriu» se referă numai la situația în care a fost instituită măsura administrativă de stabilire a domiciliului obligatoriu, cu consecința îngrădirii dreptului de alegere în mod liber a domiciliului, iar nu și la cazurile în care persoana în cauză și membrii familiei sale au avut limitată doar libertatea de circulație;

b) pot beneficia de drepturile prevăzute de decretul-lege membrii familiei — soțul/soția și copiii — ai persoanei care a avut stabilit domiciliul obligatoriu și care au locuit împreună cu aceasta în perioada de referință, sub rezerva îndeplinirii aceluiași condiții ca și persoana principal vizată de măsura administrativă”.

13. S-a statuat în considerentele deciziei sus-menționate că „(...) pot beneficia de drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990 membrii familiei — soțul/soția și copiii — persoanei care a avut stabilit domiciliul obligatoriu și care au locuit împreună cu aceasta în perioada de referință, însă sub rezerva îndeplinirii aceluiași condiții ca și persoana principal vizată de măsura administrativă. (...) O atare interpretare pornește de la premisa că, pentru considerente de aplicare unitară, dar și echitabilă a legii, membrii familiei urmează a beneficia de același tratament juridic ca și persoana principal vizată de măsura administrativă prevăzută de art. 1 alin. (1) lit. d) din Decretul-lege nr. 118/1990, a cărei situație servește drept temei al solicitării beneficiului actului normativ. În sensul celor expuse în sesizare și al considerentelor anterioare, Înalta Curte reiterează faptul că, de principiu, membrii familiei — soțul/soția și copiii, indiferent de vârstă — au avut de suferit aceleași prejudicii de ordin material și moral ca persoana față de care a fost luată măsura administrativă a domiciliului obligatoriu și atât timp cât au locuit împreună cu persoana vizată și nu au avut în mod real și efectiv posibilitatea de exercitare liberă a dreptului de alegere a domiciliului. O atare premisă, însă, nu fundamentează acordarea de plano a drepturilor prevăzute de art. 1 alin. (1) din Decretul-lege în beneficiul membrilor de familie indiferent de vârsta acestora și în lipsa îndeplinirii cerințelor prevăzute de lege”.

14. De asemenea, prin Decizia nr. 29 din 24 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 19 iunie 2017, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al instanței supreme a respins, ca inadmisibilă, sesizarea

formulată de Curtea de Apel Brașov privind interpretarea dispozițiilor art. 1 și 10 din Decretul-lege nr. 118/1990.

15. S-a reținut în considerentele acestei decizii că:

„41. Deși textul legal este clar, instanța de trimitere nu a precizat care este problema legată de interpretarea acestui text, ci s-a limitat să invoce soluțiile din practica judiciară, soluții ce vizează aplicarea acestor prevederi.

(...)

43. Or, în condițiile în care textul art. 10 alin. (1) din Decretul-lege nr. 118/1990 prevede că dovada se face cu acte oficiale eliberate de organele competente, iar, în cazul în care nu este posibil, prin orice mijloc de probă prevăzut de lege, nu se poate stabili, așa cum solicită instanța de trimitere, ca în interpretarea acestui text, să poată fi declarată admisibilă o probă care este, oricum, prevăzută de lege (proba cu martori).

44. Revine fiecărei instanțe investite cu soluționarea unui litigiu, cum este și cel aflat pe rolul Curții de Apel Brașov, obligația să analizeze și să încuviințeze probele ce îi sunt solicitate, în raport cu prevederile art. 10 alin. (1) din Decretul-lege nr. 118/1990, și să le administreze conform Codului de procedură civilă.

(...)

46. Chestiunile invocate de instanța de trimitere țin mai mult de aplicarea prevederilor Codului de procedură civilă, decât de interpretarea textului din Decretul-lege nr. 118/1990.

47. Aspectele privind admisibilitatea, administrarea și aprecierea probei cu martori sunt unele ce vizează aplicarea Codului de procedură civilă (art. 249—265 și art. 309—326) și nu țin de modul în care ar putea fi interpretat art. 10 alin. (1) din Decretul-lege nr. 118/1990.

48. Practic, prin chestiunile invocate la pct. 2 și 3 din sesizare, instanța de trimitere dorește soluționarea litigiului cu care a fost investită; or, așa cum s-a arătat mai sus și cum instanța supremă a reținut deja, în jurisprudența sa, scopul și rolul acestui mecanism al dezlegării unor chestiuni de drept este altul.”

16. Din perspectiva relevanței asupra dezlegării chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării supuse analizei de față, în jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost identificată Decizia nr. 4.591 din 23 octombrie 2009, nepublicată, în considerentele căreia s-au reținut următoarele:

„Contrar celor susținute de recurent, Decizia nr. 747 din 14 decembrie 2004 privind acordarea unor drepturi prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, a D.M.S.S.F. Constanța, este un mijloc de probă concludent, întrucât din preambulul său rezultă că a fost emisă în executarea Deciziei civile nr. 133/CA din 20 septembrie 2004 a Curții de Apel Constanța — Secția comercială, care are valoare de înscris autentic. Această hotărâre judecătorească irevocabilă atestă cu putere de lucru judecat că B.D.R. și surorile sale (...) au fost privați de libertate în baza unor măsuri administrative, fiind strămutați în altă localitate, așa încât beneficiază de dispozițiile art. 1 lit. b) și e) din Decretul-lege nr. 118/1990.

Instanța de fond a adoptat soluția criticată pe baza unui probatoriu complex și convingător care a inclus, pe lângă înscrisurile enunțate anterior și alte înscrisuri relevante, ca de exemplu Procesul-verbal încheiat la data de 13 martie 1949 privind inventarierea bunurilor aparținând familiei moșierului G.B. (bunicul intimatului), expropriat în baza Decretului-lege nr. 83/1949. De asemenea, declarațiile martorilor (...) se coroborează cu celelalte dovezi, conturând împrejurările factuale care constituie temeiul formulării cererii intimatului-reclamant.

Este lipsită de consistență, în contextul reținut, afirmația recurentului referitoare la faptul că nu s-au identificat documente în arhiva Ministerului Apărării — Direcția Instanțelor Militare, din

care să rezulte că familia intimatului a fost supusă unor măsuri administrative, fiindcă, după cum bine a punctat judecătorul fondului, lipsa unor dovezi în arhiva unei instituții publice nu poate conduce la concluzia că măsurile represive îndreptate împotriva familiei intimatului nu au existat.”

17. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat hotărâri judecătorești și puncte de vedere referitoare la problema de drept supusă dezlegării, din analiza cărora rezultă că atât practica judiciară⁴, cât și opiniile⁵ exprimate de judecători sunt unitare cu privire la acest aspect, în sensul că hotărârea judecătorească definitivă, anterioară, prin care s-a recunoscut calitatea de persoană îndreptățită la beneficiile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990 unui membru al familiei reclamantului, nu face obligatorie recunoașterea aceleiași calități și pentru reclamant, fără a mai fi necesară coroborarea cu alte probe — martori sau înscrisuri — a prezumției generate de hotărârea judecătorească definitivă respectivă.

18. Opinii nuanțate, circumscrise aceleiași orientări jurisprudențiale, au formulat:

— Tribunalul Dâmbovița, în sensul că recunoașterea printr-o hotărâre judecătorească anterioară a drepturilor prevăzute de art. 1 alin. (1) lit. d) din Decretul-lege nr. 118/1990 în favoarea fratelui/fraților reclamantului nu determină, *de plano*, acordarea acelorași drepturi reclamantului, care nu a probat faptul că, în perioada pentru care solicită acordarea drepturilor, nu a putut să se încadreze în muncă în funcții pentru care avea pregătirea profesională, respectiv că îndeplinea condițiile prevăzute de reglementările în vigoare pentru a se încadra în muncă; excepție de la această regulă face situația în care s-a reținut că stabilirea anterioară a faptului că frații reclamantului au avut stabilit domiciliul obligatoriu înseamnă că această situație s-a răstrânt nemijlocit și asupra acestuia, care, fiind minor, a locuit cu familia sa, nefiind, deci, necesar a face dovada că nu a putut să se încadreze în muncă în funcții pentru care avea pregătirea profesională, respectiv că îndeplinea condițiile prevăzute de reglementările în vigoare pentru a se încadra în muncă;

— Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, în sensul că existența hotărârii definitive nu este suficientă pentru recunoașterea drepturilor prevăzute de art. 1 alin. (1) lit. d) din Decretul-lege nr. 118/1990, fiind necesar ca, în cazul fiecărei persoane, să fie administrate toate dovezile din care să rezulte întrunirea condițiilor legale, astfel cum s-a statuat prin Decizia nr. 9 din 13 octombrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Puterea de lucru judecat nu poate avea caracter absolut, întrucât, așa cum s-a arătat în decizia instanței supreme sus-menționate, fiecare situație trebuie analizată în particular, sub aspectul îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, iar după data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I (27 noiembrie 2014), aceasta este obligatorie pentru toate instanțele, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, astfel că nu pot fi pronunțate hotărâri care să contrazică această decizie.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

19. Prin Adresa nr. 1.576/C/2.569/III-5/2017 din 20 iulie 2017, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de

Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

20. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

21. Examinând sesizarea, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, constată următoarele:

22. Înainte de cercetarea în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept trebuie să analizeze dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

23. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele (intră în această categorie hotărârile pronunțate într-un recurs în interesul legii și hotărârile preliminare).

24. Cu privire la prima cerință — existența unei cauze în curs de judecată, din actele dosarului se constată că, în prezent, cauza se află în curs de judecată în faza procesuală a recursului la Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ — nefiind pronunțată o hotărâre definitivă.

25. Litigiul principal are ca obiect acțiunea reclamantei, care, în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Brașov, a solicitat recunoașterea calității sale de titular al drepturilor conferite de Decretul-lege nr. 118/1990, cu motivarea că a fost persoană strămutată în perioada menționată, în lagărul de muncă, conform actelor depuse la dosar, inclusiv hotărâri judecătorești de recunoaștere a acestei calități și acordare a drepturilor aferente fraților săi.

26. Cea de-a doua cerință de admisibilitate este, și ea, îndeplinită deoarece Curtea de Apel Brașov, ca instanță care a înaintat sesizarea, judecă pricina în ultimă instanță.

⁴ Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 2.015 din 19.02.2015; Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 905 din 17 noiembrie 2016; Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, deciziile nr. 587 din 15 mai 2015 și nr. 413 din 17 mai 2016; Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Sentința nr. 4.802 din 3.11.2014, rămasă irevocabilă prin Decizia nr. 2.015 din 19.02.2015 a Curții de Apel Cluj; Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, Sentința nr. 847 din 14.02.2017; Tribunalul Covasna — Secția civilă, Sentința nr. 851 din 29.09.2016; Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Sentința nr. 727 din 6.07.2016.

⁵ Curtea de Apel Galați.

27. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei *pendinte*, în care a fost invocată, este, de asemenea, îndeplinită câtă vreme instanța de trimitere nu a reușit să deceleze dacă s-ar putea constata calitatea de persoană îndreptățită a reclamantului, fără a mai fi necesară coroborarea cu alte probe a acestei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile a unui membru al familiei.

28. Condiția de admisibilitate a noutății chestiunii de drept nu este, însă, îndeplinită.

29. Astfel, analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă faptul că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept.

30. De asemenea, în doctrină și în jurisprudența instanței supreme s-a arătat că, pentru a fi vorba despre o problemă de drept reală, trebuie ca aceasta să prezinte un grad ridicat de dificultate, iar norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Scopul procedurii reglementate de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă este crearea unui mecanism nou pentru uniformizarea practicii, contribuind, alături de recursul în interesul legii, la transformarea practicii judiciare în una predictibilă, care să răspundă așteptărilor rezonabile ale justițiabililor.

31. S-a arătat, totodată, că orientarea majoritară a instanțelor de judecată spre o anumită interpretare a normelor de drept supuse analizei conduce la concluzia că problema de drept invocată nu prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

32. Or, examenul jurisprudențial arată că practica judiciară este majoritară în sensul că hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă, prin care unui membru al familiei reclamantului i

s-a recunoscut calitatea de persoană îndreptățită a drepturilor conferite de Decretul-lege nr. 118/1990, nu face obligatorie recunoașterea aceleiași calități și pentru reclamant, fără a mai fi necesară coroborarea cu alte probe.

33. Mai mult, în această materie, așa cum s-a arătat mai sus (pct. 12 și următoarele), Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a pronunțat deciziile nr. 9 din 13 octombrie 2014 și nr. 29 din 24 aprilie 2017, problemele de drept dezlegate fiind sensibil asemănătoare cu cele ce fac obiectul sesizării analizate în cauza de față.

34. Instanța de trimitere nu invocă o chestiune de interpretare a textelor de lege menționate, ci solicită o îndrumare pentru a gestiona soluționarea cauzei prin admiterea, administrarea și, mai ales, prin aprecierea probelor. Or, acest lucru nu se poate realiza printr-o rezolvare de principiu, ci în particular de la caz la caz.

35. Art. 10 alin. (1) din Decretul-lege nr. 118/1990 reglementează modalitățile prin care se poate face dovada încadrării în prevederile legii, iar soluționarea în mod concret a cauzei revine instanței solicitante, nefiind invocată nicio dificultate reală de interpretare a rațiunii textelor legale a căror lămurire se solicită.

36. Se constată, așadar, că „problema” invocată privește modalitatea și limitele în care se admit, administrează și, mai ales, în care sunt evaluate și coroborate probele administrate, atribut exclusiv al instanței de trimitere, conform Codului de procedură civilă și celorlalte norme juridice sau principii de drept incidente.

37. Chestiunile invocate de instanța de trimitere nu vizează, deci, dificultatea interpretării textelor de lege, ci aplicarea dispozițiilor Codului de procedură civilă, respectiv admisibilitatea și concludența probelor.

38. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 194/62/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă dispozițiile art. 1 și 10 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, combinate cu dispozițiile art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, pot fi interpretate în sensul că existența unei hotărâri judecătorești definitive și/sau irevocabile, prin care s-a constatat calitatea de persoană îndreptățită la beneficiile prevăzute de acest act normativ a unui membru al familiei reclamantului, face obligatorie recunoașterea calității de persoană îndreptățită și a reclamantului, fără a mai fi necesară coroborarea acestei hotărâri, sau a prezumției pe care o generează, cu alte probe.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea valorilor prețurilor de referință pentru energia termică livrată în SACET din centrale cu unități de cogenerare care nu beneficiază de scheme de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență, aplicabile în anul 2018

Având în vedere prevederile art. 76 din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 13 și art. 14 alin. (2) lit. a) din Legea serviciului public de alimentare cu energie termică nr. 325/2006, cu modificările ulterioare, ale art. 9 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, precum și ale Metodologiei de stabilire a prețurilor pentru energia termică livrată în SACET din centrale cu unități de cogenerare care nu beneficiază de scheme de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 111/2014, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) și ale art. 9 alin. (1) lit. x) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă valorile prețurilor de referință pentru energia termică livrată în SACET din centrale cu unități de cogenerare care nu beneficiază de scheme de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prevederile prezentului ordin se aplică producătorilor de energie electrică și termică în cogenerare care nu beneficiază de scheme de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență, pentru determinarea prețurilor reglementate pentru energia termică livrată în SACET.

Art. 3. — Entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 69/2016 privind aprobarea valorilor prețurilor de referință pentru energia termică livrată în SACET din centrale cu unități de cogenerare care nu beneficiază de scheme de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 31 octombrie 2016, cu modificările ulterioare.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2018.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 20 octombrie 2017.
Nr. 98.

ANEXĂ

Valorile prețurilor de referință pentru energia termică livrată în SACET din centrale cu unități de cogenerare care nu beneficiază de scheme de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență

A. Pentru centrale cu punerea în funcțiune înainte de anul 2016 care, conform legislației în vigoare, au obligația achiziționării de certificate de CO₂

lei/MWh, exclusiv TVA

Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil solid	114,12
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil lemnos	158,51
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu biomasă agricolă	167,00
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport	157,90
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție	175,98

B. Pentru centrale cu punerea în funcțiune înainte de anul 2016 care, conform legislației în vigoare, nu au obligația achiziționării de certificate de CO₂

lei/MWh, exclusiv TVA

Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil solid	114,12
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil lemnos	158,51
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu biomasă agricolă	167,00
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport	157,90
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție	174,11

C. Pentru centrale cu punerea în funcțiune după anul 2016 care, conform legislației în vigoare, au obligația achiziționării de certificate de CO₂

lei/MWh, exclusiv TVA

Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil solid	114,12
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil lemnos	158,51
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu biomasă agricolă	167,00
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport	155,33
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție	173,00

D. Pentru centrale cu punerea în funcțiune după anul 2016 care, conform legislației în vigoare, nu au obligația achiziționării de certificate de CO₂

lei/MWh, exclusiv TVA

Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil solid	114,12
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil lemnos	158,51
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu biomasă agricolă	167,00
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport	155,33
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție	171,17

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN**privind aprobarea valorilor bonusurilor de referință pentru energia electrică produsă în cogenerare de înaltă eficiență și ale prețurilor de referință pentru energia termică produsă în cogenerare, aplicabile în anul 2018**

Având în vedere prevederile art. 79 alin. (7) lit. a) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 6 lit. d) și e), art. 10 alin. (3) și art. 22 din Hotărârea Guvernului nr. 1.215/2009 privind stabilirea criteriilor și a condițiilor necesare implementării schemei de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență pe baza cererii de energie termică utilă, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Metodologiei de stabilire și ajustare a prețurilor pentru energia electrică și termică produsă și livrată din centrale de cogenerare ce beneficiază de schema de sprijin, respectiv a bonusului pentru cogenerarea de înaltă eficiență, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 15/2015, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (5) și ale art. 9 alin. (1) lit. x) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă valorile bonusurilor de referință pentru energia electrică produsă în cogenerare de înaltă eficiență și livrată din centralele care beneficiază de schemă de sprijin, prevăzute în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se aprobă valorile prețurilor de referință pentru energia termică produsă în cogenerare și livrată din centralele care beneficiază de schemă de sprijin, prevăzute în anexa nr. 2 care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prevederile prezentului ordin se aplică producătorilor de energie electrică și termică în cogenerare care beneficiază de schemă de sprijin și administratorului schemei de sprijin Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A.

Art. 4. — Entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 78/2016 privind aprobarea valorilor bonusurilor de referință pentru energia electrică produsă în cogenerare de înaltă eficiență și ale prețurilor de referință pentru energia termică produsă în cogenerare, aplicabile în anul 2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 11 noiembrie 2016, cu modificările ulterioare.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2018.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Niculae Havrileț

București, 20 octombrie 2017.
Nr. 99.

ANEXA Nr. 1

Valorile bonusurilor de referință pentru energia electrică produsă în cogenerare de înaltă eficiență și livrată din centralele care beneficiază de schemă de sprijin

lei/MWh, exclusiv TVA

	An I	An II	An III	An IV	An V	An VI	An VII	An VIII	An IX	An X	An XI
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil solid	168,12	161,23	154,34	147,46	140,57	133,68	126,79	119,90	110,36	101,00	91,84
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport cu punere în funcțiune până la data de 31.12.2016	159,13	154,16	149,18	144,21	139,23	134,26	129,28	124,31	118,30	112,37	106,52
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport cu punere în funcțiune după data de 31.12.2016	162,06	157,08	152,11	147,13	142,16	137,18	132,21	127,23	121,29	115,42	109,62
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție cu punere în funcțiune până la data de 31.12.2016	168,09	163,50	158,91	154,31	149,72	145,13	140,54	135,95	130,85	125,79	120,76
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție cu punere în funcțiune după data de 31.12.2016	171,44	166,85	162,26	157,66	153,07	148,48	143,89	139,30	134,27	129,27	124,31

Valorile prețurilor de referință pentru energia termică produsă în cogenerare

lei/MWh, exclusiv TVA

	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil solid	84,54	85,67	86,72	87,68	88,66	89,66
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport cu punere în funcțiune până la data de 31.12.2016	140,03	142,45	144,69	146,76	148,86	151,00
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de transport cu punere în funcțiune după data de 31.12.2016	137,52	139,89	142,09	144,11	146,17	148,26
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție cu punere în funcțiune până la data de 31.12.2016	155,93	158,72	161,31	163,70	166,12	168,59
Centrale de cogenerare — la funcționarea cu combustibil gazos asigurat din rețeaua de distribuție cu punere în funcțiune după data de 31.12.2016	153,06	155,79	158,33	160,66	163,04	165,45

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

